

Pokud člověk může, měl by pomáhat

» Rozhovor Jaromír Dolanský pomáhal obětem katastrof na Haiti, v Íránu i na Srí Lance. Kvůli problémům s penězi musel nedávno po deseti letech se svojí prací skončit.

LIBEREC Za deset let si mohl „sáhnout“ na desítky milionů korun. Posílal je stát, sponzoři nebo nelostejní lidé. Jaromír Dolanský, ještě donedávna šéf liberecké humanitární organizace Hand For Help, ale podle vlastních slov na účtech nemá ani jejich nepatrný zlomek.

Nevlastní prý byt, dokonce ani ojeté auto. Peníze totiž pokaždé končily někde úplně jinde. V polních ambulancích postavených pro lidi postižené přírodními katastrofami. Teď už vlastně nevede ani organizaci, kterou před deseti lety zakládal.

Deset let vás lidé spojují s libereckou humanitární organizací Hand for help, kterou jste vedl. Po poslední misi na Haiti se společnost, již jste zakládal, ocitla v insolventci a hrozilo, že skončí. Vy jste musel post šéfa opustit. Jak to vnímáte?

To, že odcházím, pro mě není nic nového. Před šesti lety jsem obdobným způsobem ráz na ráz odešel z bezpečnostní služby D a D, kterou jsem zakládal a spoluvlastnil. Pak jsem s týmem odjel na misi na Srí Lanku postiženou vlnou tsunami a už jsem se s firmou rozešel. Určitě to není nic příjemného. Handu chci ale pomáhat dál. Za tu dobu jsem, myslím, získal řadu zkušeností.

Nikdy jste nezastírali, že se potýkáte s finančními problémy, během vaší mise na Haiti se však situace tak vyhroutila, že člen organizace podal návrh na insolventci kvůli neproplaceným dietám. Pak jste rezignoval. Proč k tomu došlo?

Návrh na rezignaci jsem dal, když jsem viděl, jaká je situace. Kdyby nedošlo k dohodě ohledně insol-

vence, organizace by přestala existovat, nikdo by nedostal nic a skončila by nemocnice. Přestalo by se pomáhat. To by bylo špatné.

Když se vrátím k tomu problému na Haiti, o co vlastně šlo?

Ono to bylo velice složité. Jeden z kolegů byl pověřen určitými úkoly, které se mu, myslím, nepodařilo náležitě splnit. A došlo mezi námi k osobnímu i profesnímu sporu. Pan kolega měl pocit, že by dokázal vést misi i celou organizaci lépe než já. No a potom se do toho bohužel velmi neblaze promítl nedostatek financí, což je záležitost, která neziskové organizace provází neustále. A my nejsme žádnou výjimkou. Do problémů jsme se také dostali proto, že po volbách došlo ke změnám na radnicích a nedostali jsme už přislíbené peníze na dofinansování mise na Haiti. Nepomohly nám ani povodně.

A co ty neproplacené diety?

Samozřejmě došlo k tomu, že nebyly proplaceny celé diety lidem. Ale místo toho, aby se celá věc řešila nějakou rozumnou dohodou, tak jeden z těch kolegů podal návrh na insolventci. Ten zastavil, ovšem za určitých podmínek. Jednou z nich bylo, že já skončím v organizaci Hand for Help. Podmínek bylo mnohem víc a byly zdaleka drsnější. Na Haiti jsme měli špatné spojení, nakonec jsem se ale rozhodl podmínku splnit, rezignovat a zastavit pokus o likvidaci organizace.

Je to poprvé, co jste se setkali s tím, že chtěli dobrovolníci doplatit diety?

Ano. Je to poprvé i proto, že jsme se nikdy do této situace nedostali. Nikdy se nestalo, abychom nezaplátili diety. Ani já ale nemám diety zaplacené.

Dovolená? Ani náhodou Objevují se i názory, že dobrovolníci jezdí na exotická místa jako na dovolenou. „Na Haiti jsem strávil tři měsíce a moře jsem viděl jen z letadla,“ směje se tomu Dolanský. Foto: MF DNES

Popravdě řečeno mě nikdy nepadalo, že dobrovolníci dostávají diety.

Diety jsou ze zákona a jejich výši určují normy. Jde třeba o to, jestli je v místě strava... Jsou logické i proto, že dobrovolníci na misi neberou mzdu.

I když musíme mít účetnictví v pořádku, pochopil bych, že se v humanitární organizaci řeší řada věcí živelněji, aby se vyjelo co nejdříve na pomoc lidem a ekonomické záležitosti se dodělávají zpětně.

Svým způsobem to tak je. Před misi na Haiti jsem říkal, že organizace vyjde za předpokladu, že bude mít na kontě osmdesát procent prostředků. To se nám podařilo, ale už ne získat těch dalších dvacet procent. Měli jsme rozpočet na první etapu, výstavbu a kompletní zprovoznění nemocnice, která skončila prvního prosince.

Utrpěla kvůli negativní kampani pověst organizace?

FAKTA

Jaromír Dolanský

Narodil se 7. března 1956.

Vystudoval střední průmyslovou školu stavební v Praze. Do roku 2006 byl spolumajitelem a jednatelem bezpečnostní agentury D a D.

Do prosince 2010 byl šéfem humanitární organizace Hand for help. Kvůli hrozbě insolvence na funkci rezignoval. Hand for help od roku 2001 postavila polní ambulance pro lidi postižené přírodními katastrofami na třech kontinentech. Dobrovolníci pracovali v Íránu, Zambii, na Srí Lance, v Gruzii nebo na Haiti.

Určitě. Každá taková věc vyvolává otázky a pochybnosti. Hand for help je ale organizace, která nikdy nešla nad poměry, vždycky se všechny peníze, které získala, snažila co nejefektivněji využít právě v těch zemích. Nejméně mě na tom mrzí, že místo toho, abychom se

lidsky domluvili, došlo k této záležitosti. Mí kolegové, kteří vedení převzali, tak od listopadu řeší prioritně záležitosti s tím naším kolegou. Velmi rád bych poděkoval panu Marečkovi a všem, kteří Handu zůstali věrní a efektivně pracují proto, aby organizace zůstala tak říkajíc na trhu humanitárních organizací.

Proč vlastně jezdíte do nestabilních a nebezpečných zemí, kde vám navíc úředníci házejí klacky pod nohy?

My nepomáháme vládám, ale konkrétním lidem, kteří jsou poranění nebo dostanou nějakou osklivou chorobu. Doufám, že organizace bude dál i beze mě poskytovat pomoc lidem bez ohledu na jejich politické nebo náboženské přesvědčení nebo barvu pleti.

Jste závislí na příspěvcích dárců, kteří se hlavně poslední dobou moc nehrnuli. Možná to řadu lidí vnímá tak, proč by měli přispívat někomu, kdo je postižen huriká-

nem za mořem, když máme sami povodně. Není to i jeden z důvodů, proč se vám peníze špatně shání?

Určitě ano. I když lidská solidarita je to, co nás dělá lidmi. Já jsem byl na všech povodních, které Českou republiku postihly a při povodních v Praze jsem se potkal s lidmi z Ukrajiny. Vlastně i tady na severu Čech pomáhala skupina Gruzínců. Taký si mohli říct, proč. Ale přišli, poskytli peníze podle svých možností, stejně jako svůj čas a své ruce. Organizace Hand for help nepomáhá jen v zahraničí, ale i doma. A myslím, že to tak má být. Pokud má člověk možnost pomoci, měl by to udělat.

Setkal jsem se i s názorem, že oblasti jako je Karibik nebo Srí Lanka jsou pro vás vlastně dovolenou.

(Smích) Každému, kdo s něčím takovým přijde, doporučím, ať jede s námi jako dobrovolník. Můžu říct jedinou věc. Na Srí Lance jsem měl s sebou dceru, která je zdravotní sestřička. Dodnes mi nemůže zapomenout, že za celé dva měsíce se k moři dostala jednou, a to při cestě zpátky. Já jsem na Haiti strávil tři měsíce a moře jsem viděl jen z letadla. Pokud se někomu podařilo udělat si volno a jít k moři, je to jen dobře. Protože i lidé na misích musí odpočívat nebo jíst.

Co budete dělat dál?

O spolupráci mě požádaly další dvě organizace. Obě jsou zahraniční. Rád bych i Handu pomohl v tom, co považuji za důležité, to znamená v dalším rozvoji a především v misi na Haiti. Je úspěšná, denně se v naší nemocnici ošetřují padesát i více lidí. Po těch deseti letech se ale cítím hlavně hrozně unavený. Hand for help je organizace postavená především na dobrovolnictví. Nikdy tady nebyli víc než tři zaměstnanci. Samozřejmě nepočítaje v to lidi, kteří byli jako dobrovolníci na misích.

Adam Pluhař

Fórum čtenářů

Vaše názory nás zajímají

Pište, volejte, mailujte vaše názory na redlib@mfidnes.cz, MF DNES, OC Fórum Liberec, Soukenné nám. 2/669, 460 01 Liberec, telefon 488 123 111. Diskutovat můžete na internetové stránce liberec.idnes.cz. Vlastní autorský blog si můžete založit na adrese blog.idnes.cz.

Spisovatel Tichý vás oklamal, pane Šolci

Vážení pane Šolci, chtěl jsem Vám hned při čtení vašeho článku „Autor se postavil proti rudé propagandě, teď ho napadají“ (příspěvek p. Šolce se týkal sporu o pomník Němcům zabíjím po válce v Novém Boru - pozn. red.) napsat obsáhlou odpověď, ale v závěru článku jsem se dočetl, že jste filosof a pedagog a tudíž Vám připomenu jen fakta.

Rudá propaganda je od vás opravdu silný čaj, protože znám osobně mnoho těch, kteří bojovali proti nacismu, nikoliv ovšem pod rudým praporem, ale pod křídly RAF, a právě proti jejich postojům k nacismu a jeho glorifikaci asi těžko uplatníte svoje námitky o rudé propagandě.

Nehledě k tomu, že je ten článek nevyvážený, neboť jste se zapomněl zmínit o propagandě hnědé. Podle ladění celého článku je zřejmé, že asi nevíte všechno. Troufám si tvrdit, že i Vás pan Tichý asi rovněž oklamal, v čemž lze spatřovat páně Cincibusovo vyjádření o goebbelsovském zpracování pravdy jako příměření. Pišete sice pěkně, ale odtažitě od tématu. V celé kauze jde jen a pouze o novoborský pomník, na němž jsou jmenováni nacisté, tedy o pomník nacistů, stojící na veřejném místě Lesního hřbitova v Novém Boru.

Myslím, že při vašem založení není třeba se o dalších faktech rozepisovat. Obhajuje-li kdokoli nacismus tím, že podporuje existenci pomníků nacistům vztýčených a dozvím-li se o tom, pak bez ohledu na okolnosti takové obhajoby protestuji. Tak se stalo ihned v počátku kauzy pomníku nacistů v novém Boru v lednu 2010.

Veškeré související akce divadelníků a jiných umělců, kteří byli oklamáni a nepochopili funkci novely Jana Tichého, jsou pro postižené nacismem příliš iritující na to, abychom k takovým aktům zůstávali lhostejní. Proto demonstrace, nikoliv rudá agitace, to jste se dost netrefil. Čtěl jsem říci, že i moje odpověď Vám je inspirována tím, že panu Tichému v jeho snažení de facto fandíte.

Uvědomte si, že takové zakládání pomníků nacistům je pro řadu obhajů, kteří válku přežili, vlastně rána dýkou do zad. Zač nacisty bili, když jim teď ti, pro které nasazovali svoje krky, stavějí pomníky. Za ty, kteří položili svoje životy v boji proti nacismu a už se nemohou veřejně vyjádřit, jsou tady pozůstalí, aby jejich vůli prosazovali. Nejsm si jist, že by popravení lidští muži podporovali takový pomník, myslím, že ani slyšet by o něm nechtěli. Dědeček s babičkou, ani moji strýcové a tetičky zastřešeni v Kobylíci své životy v boji proti nacismu a oni totiž všichni popravení z Lidic bojovali proti nacismu na všech frontách i po své smrti v srdcích těch, kteří s nimi cítili. Kdyby se bývalo vědělo hned, jak skončily lidické děti, že byly už

koncem června zplynovány, věřím tomu pevně, že by válka skončila podstatně dříve. Všem těm, kteří bojovali proti nacismu, bylo lidických líto. Pan Tichý se snaží svými texty vyvolat stejný dojem u dnešní populace, ovšem v opačném gardu. Jistě uznáte, že to s ohledem na nacistickou minulost postav, o kterých se v představení vypráví, prostě nelze. Doufám, že jsem Vám vysvětlil, proč byla svolána protestní demonstrace a proč na ni pojedu, navzdory tomu, že si o mě teď klidně můžete myslet, že jsem byl zpracován rudou propagandou. Nebyl jsem zpracován, ale moje rodina byla postižena goebbelsovskou propagandou, tou hnědou, pane Šolci.

Antonín Nešpor

Nenechme si diktovat. V Novém Boru ani jinde

Text pana Doškáře z 26. února jsem četla s údivem – asi jsem já i redaktor Šebelka byli někde jinde. Je to klasika – z obětí uděláme pachatele a začneme jej dehonestovat. To znám už z předlistopadových dob. Takže: Konference byla inzerovaná jako veřejná. I šla jsem. Jako jedinou mne vyhodili před začátkem. Nikdy jsem s panem D. neměla žádný konflikt, v našem knihupectví Šeps máme na žádost jeho a pana Zdeňka Stehlíka výtisky knihy Není to jen boj o kámen, a Danyses, který do mne hrdinně strčil tak, že jsem se zapotácela a musel zakročít manžel, který ženy nebij – tak toho osobně neznám. Takže proč? Odvíjí se to jen od toho, že naše rodina není přízniv-

cem odstranění pomníku, ale smíření, a že občané dali dceři a manželovi ve volbách vysoký počet hlasů?

Nebo je zde ještě něco jiného? Pravděpodobně. Jako jednomu z vůdců revoluce v Novém Boru mi stále část veřejnosti složená ze starých komunistů, jejich poskoků a estébáků, nemůže zapomenout moje občanské postoje řízené celý život dle hesla Nebát se a nekrať. Za to já opravdu nemohu – tak mne prostě vychovali. Kořeny zla a nenávisti často vyrůstají ze závisť způsobené duševní malostí, chamtivostí a nezdělaností. Proto bychom neměli v Novém Boru, ale i jinde dopustit, aby ti, kteří se cítí být Kaddáfím někde ve své fabrice, diktovali občanům, kdo a kam bude moci jít, co může dělat a říkat, co může psát, jakou hru hrát. To už zde bylo. Pomník je pro ně zástupná věc, jde jim jen o politickou a zejména ekonomickou moc, přes kterou by chtěli vládnout. Chytnou se čehokoliv – to si pamatujeme.

A nakonec si dovolím malou osobní vzpomínku. Můj otec Josef Košin z Ležáků, kterému Němci popravili tetu a strýce a který prodělal totaleinsatz, odmítl členství ve Svazu protifašistických bojovníků se slovy, že s těmi, kdo se bojovníky stali až 10. května 1945, tam nikdy nebude. Když jsem viděla tu najatě vlajkonose před novoborským divadlem a pak uctila nenávisťný dech pana Danyses na své tváři, přesvědčila jsem se opět, jak otcová slova ještě stále po letech platí.

Lenka Šepsová, Nový Bor

výběr z dopisů, kráceno

Vaším objektivem MF DNES přináší fotografie z rajce.idnes.cz

Dobývání hradu
MF DNES přináší fotografie Tomáše Pečírky z vikendové bitvy o sněhový hrad Harrachštejn v Harrachově.

Foto: Tomáš Pečírka
http://mech.rajce.idnes.cz

